כל הבשר פרק שמיני חולין קו.

חזנהו דהוו שדו טיא **מפומא דחצבא**. והא לתיעכב ולא עצה נעצמו כן מי שלא הודיעם לפי שהיה יראת שיקפידו עליו שאר הצדיק מם היה מודיע לי נמי מין מועיל מ"ש שדי להו הוהו גבהא גופיה דתמי: **חמי** האור חזקיה **אטר אין נוטלין מהם** לידים. והא דתניא לעיל (דף קה.) מים לתשומים טהורין אין נחמין כן נצונן מוקי (ג) חזקיה כלישנא קמא דר' יוחי לעיל כשאין היד סולדת בהן וכאן כאן מיירי כשהיד סולדת בהן וכאן דמוקי לה מ"ס שהיד סולדת מותר ומחמם פירש בקונטרס דחזקיה תנא הוא ופליג אתנייתא לעיל:

דפסקינהו בבת בירתא. והא לתמרין בפרק נ' מינין (נזיר לח.) דרבינית דתקוה בטלי בטלוה היינו לענין ממטון וליטורות אבל שרי להטעיל בהן ידיו ול"ג לגמרי בטלוה לגמי לידים והכא במחודרין למקוה וכן פירש בקונטרס:

מים שנפסלו משתית בהמה בכלים. פסולין בקרקע בשרין. בפ"ב דזבחים (דף כב.) לתמרין כל המשנים למי מקוה משנים למי (ג) גתר ולרבינית אינו משנים למעוטי מאי לימא למעוטי טיט הנרוק היכי דמי לי דפרה שומה ושומה ממנו לפילו לרבינית נמי משנים פירש שם בקונטרס וכשרים הן לידים כדתמר בפרק כל הכשר מים שנפסלו משתית בהמה בין בכלים בין בקרקע פסולין הא לא נפסלו כשרין ואנב דייקינהו לא עיין (ז)כן ופם תאמר להשם קאמר ופי לתין פרה שומה ושומה ממנו לפילו למקוה נמי לא והכא משמע לכ"ע טובל טובל הן כל גופו ועולה לפרש דהשם מיירי שנפסלו משתית בהמה מחמת שהטיט עב כל כך שאינה יכולה לשמות לאו מין הם מים עליו אבל הכא מיירי בעלולין הרבה אלא דמשום ומפרשי וממחת כך מין הפרה יכולה לשמות(ז): **מצוה לשמוע** דברי חכמים. ות"ת והלא משום כרך תרומה תקנוה וא"כ מאי ועוד וי"ל דתקנו משום נקיות:

מצוה לשמוע דברי רבי אלעזר בן ערך. פירוש לתקמין ליה קרא דלאו דוקא גמורה (ד) דעיקר קרא לחמ לכהדרסינן נגדה (דף מג.) מה ידיו מתנהלין:

ושמע מינה שנים שאבלו מצוה ליחלק. תימה לר"י מנא ליה דמצוה ליחלק דילמא רשות כמ"ד נרים פ' שלשה שחלקו (נכרות מה.) לחם רלו לזמן מזומן דפלוגתא היא דרב ורבי יוחנן ועוד קשה דהשם לא פליגי אלא בשנים אבל שלשה שחלקו מצוה ליחלק דברים אמורים שהיו שניהם סופרים אבל אחד סופר ואחד בור סופר מברך ובור יוצא תנו רבנן [ה]נטילת ידים לחולין עד הפרק לתרומה עד

חזנהו דקא שדו מיא מפומא דחצבא אמר אי הוה ידענא דרגיליתו למיעבד הכי לא איעבבי א) [ו]כי אתא רב דימי אמר מים הראשונים [ח]האכילו בשר חזיר אחרונים הוציאו את האשה מבעלה כי אתא רבין אמר ראשונים האכילו בשר נבלה אחרונים הרגו את הנפש אמר רב נחמן בר יצחק וסימניך אתא רב דימי אפקה אתא רבין קטלה ר' אבא [ט]מתני חדא ותדא מהני לחומרא איתמר חמי האור חזקיה אמר אין נוטלים מהן לידים ורבי יוחנן אמר [א]נוטלין מהם לידים אמר רבי יוחנן שאלתי את רבן גמליאל בנו של רבי ואוכל טהרות ואמר לי כל גדולי גליל עושין כן חמי מבריא חזקיה אמר [ב]אין נוטלין מהם לידים אבל מטבילין בהם הידים ורבי יוחנן אמר כל גופו טובל בהן אבל לא פניו ידיו ורגליו השתא כל גופו טובל בהם פניו ידיו ורגליו לא כ"ש אמר רב פפא במקומן דכולי עלמא לא פליגי דשרי משקל מיניהו במנא דכ"ע לא פליגי דאסיר כי פליגי דפסקינהו בבת בירתא מר סבר גזרינן בת בירתא אטו מנא ומר סבר לא גזרינן כתנאי [ג]מים שנפסלו משתית בהמה בכלים פסולים בקרקע כשרין רבי שמעון בן אלעזר אומר אף בקרקע טובל בהן כל גופו אבל לא פניו ידיו ורגליו השתא כל גופו טובל בהן [ו] ידיו ורגליו לא כ"ש אלא לאו דפסקינהו בבת בירתא ובהא פליגי דמר סבר גזרינן בת בירתא אטו מנא ומר סבר לא גזרינן אמר רב אידי בר אבין אמר רב יצחק בר אשיאן נטילת ידים לחולין מפני סרך תרומה ועוד משום מצוה מאי מצוה אמר אביי [ז]מצוה לשמוע דברי חכמים רבא אמר מצוה לשמוע דברי ר"א בן ערך דכתיב [ו]וכל אשר יגע בו הזב וידיו לא שטף במים אמר ר"א בן ערך מבאן סמכו חכמים לנטילת ידים מן התורה אמר ליה רבא לרב נחמן מאי משמע דכתיב וידיו לא שטף במים הא שטף טהורה הא מבילה בעי אלא הכי קאמר ואחר שלא שטף טמא אמר ר' אלעזר אמר רבי אושעיא לא אמרו נטילת ידים לפירות אלא משום נקיות סבור מינה חובה הוא דליכא הא מצוה איבא אמר להו רבא לא חובה ולא מצוה אלא רשות ופליגא דרב נחמן [ח]דאמר רב נחמן [ה]הנוטל ידיו לפירות אינו אלא מגסי הרוח אמר רבה בר בר חנה הוה קאימנא קמיה דרבי אמי ורבי אסי אייתו לקמייהו כלכלה דפירי ואכלו ולא משו ידייהו ולא יהבו לי מידי ובריך חד חד לחודיה שמע מינה תלת שמע מינה אין נטילת ידים לפירות וש"מ יאין מזמנין על הפירות ושמע מינה [י]שנים שאכלו מצוה ליחלק [יא]תניא נמי הכי שנים שאכלו מצוה ליחלק [יב]במה דברים אמורים שהיו שניהם סופרים אבל אחד סופר ואחד בור סופר מברך ובור יוצא תנו רבנן [ט]נטילת ידים לחולין עד הפרק [י]לתרומה עד

ליחלק

כלישנא קמא זויר. שהיה מנוני ישראל מוכר בשר שמוטה ליטרא ומצבל ומחמילם וכשהעובד כוכבים בא בתוכתו מחמילו נגלות וכא יהודי אחד לאכול ולא נטל ידיו וכשבור זה שעובד כוכבים הוא והחמילו בשר מזיר[ו]: **הוליאו אחד מכעלה והרגו אח אחד**. נפרק כתרא דיומא בעובדא דכיתור מיכא למ"ד קטלה ומיכא למ"ד לא קטלה אלא אפקה: **ומימיך**. אלא תטעה מי מהם אחד הוליאו ומי מהם אחד הרגו: **אחד רב דימי אחד אפקה אחד רבין אחד קטלה**. הרחמן הוליאה והנני הרגה אחת המימן כלומר שניהם נעשו כה גירושין והריגה ושוב לא תטעה דומני אין להחליף ולומר הרחמן הרגה והנני הוליאה וסם היו יודעין דכך דימי אחת מארץ ישראל מקמי רבין: **מדא מבני כו' לחומרא**. לתמורים בשר חזיר כרב דימי אחרונים הרגו כרבין. בשר חזיר תמור מנבלה לחים ניה תרי לישורי: **אין נוטלין מהם**. מים שנפסלו משתית בהמה ופליג אתניא ומזקיה תנא הוא: **רבן גמליאל כרבי**. בנו של רבי ואוכל טהרות היה: **תמי עבריה חזקיה אחד אין נוטלין מהם לידים אבל מעבילין בהן בידים**. לי ליכא מ' אחד: **כל גופו טובל בהן**. אם נטמא לחיות הן לטבילת כל גופו: **אבל לא פניו ידיו ורגליו**. אם טבל בהם פניו ידיו ורגליו אין טבילה עולה לידים ולמחילה: **השתא כל גופו כו'**. הלא אף טבילה עולה לידים יותר מן הטבילה כדתמרינן בחגיגה (דף יח:) נוטלין לידים לחולין ולמעשר ולקדש מטבילין אלמא טבילת ידים עדיפא ולכל גופו חזו לטבילה לידיו לא כל שכן: **במקומן**. במיונון אם נא להטעיל ידיו בהן: **דכ"ע שפיר דמי**. דאם טבילה עליהם ככל מעייניות ומקוואות: **משקל מיניהו כמנא**. לשפון על ידיו כדין הטבילה: **דכ"ע אסור**. דכי תקון רבנן טבילה לאו בחמין תקון ואפי גריעי מחמי האור אלא היתה להן שעת הכושר: **דאפסקינהו בבת בירתא**. תרין קלר והמים פוסים שם ואין שם שיעור מקוה אבל ממוצרין למקוה דגזירה אטלמא הוא אטו מנא: **שנפסלו משתית בהמה**. כגון שרחוץ או ממי טבריא: **בקרקע כשרין**. להטבילו ידיו דהא מקוה מיהו אבל טבילה לא תקנו רבנן אלא ברחוץ לשמית בהמה: **אבל לא פניו ידיו ורגליו**. אפילו דרך טבילה. פניו ורגליו משום ידיו נקט להו ואוקמא בעלמא נקט: **נט"י לחולין מפני סרך תרומה**. הוצרכה שהידים שניות ופוסלות את התרומה אבל מולין לא מהני שני ומפני סרך תרומה שיגיעו אוכלי תרומה ליטול ידיהם [ט]הנוטלת בחולין: **מצוה לשמוע דברי חכמים**. שתקנוה: **רבא אמר**. לחוייתא היא מצוה כרבי אלעזר בן ערך: **מכלן ממנו**. כדמפרש ואזיל: **הא שטף**. במים אח ידיו טהור מגגיעתו בזב כתמיה: **אלא ס"ק**. הגוגע בזב ומי שהיו שוטף את ידיו שניהם טמאין ולמסקנא בעלמא היא: **ופליגא דרב נחמן דאמר**. נפות הוא ולסור לנהוג עלמו בנפות הרוח ולא רשות היא: **ולא יהבו לי מידי**. שלא חפו לברכני עמהם לזימון דקסבני אין מזמנין על הפירות לומר נברך: **וש"מ**. מדנרכו כל אד ואד לחודיה לאמריהם ולא יצא אחמד בברכת חבירו שמע מינה בשנים מצוה ליחלק ואין כאן שלשה: עד

מסורת הש"ס

ג) יומא פג: [ע"ש לחיות והיינו דתנן כו' ולרך תיקון שם]. ב) [ואי מהיינו דתנן כו' לחיות ניומא הכ"ל ואפשר דקר ר' אבא גופו אני לקר לחיות מים לחומרא כו' הכהר ניומא הכ"ל ועי' כתובות פח. והמחיל ר' אבא כו' ולפ"ז ל"ל ניומא הכ"ל והיינו דתמרן]. ג) [תוס' דידים פ"ח היו ע"ש]. ד) [יבמות כ. ושם נאמר]. ה) מנחה יח.; נדרים מה.; ג) [מחלרת בלא יח]. ו) ל"ל המיעוח. ז) [ועי"ש תוס' שוכה יט: ד"ה טיט ותום' ומים ל"ל ד"ה כל. ד"ה מעבילין].

תורה אור השלם

1. וכל אֲשֶׁר יגע בו הזב וְיָדָיו לֹא שָׁטַף בַּמָּיִם וְכִבֶּס בְּגָדָיו וְרָחַץ בַּמַּיִם וְטָמֵא עַד הָעָרֶב:
ויקרא טו יא

גליון הש"ס

גמ' האבילו בשר חזיר. עיין כ"י י"ל פר' קו:

הגהות הב"ח

(א) גמ' האמת כל גופו טובל נהן פניו ידיו: (ב) תום' ד"ה תמי וכו' מוקי לה מזקיה וכו' וכ"ל ויומן דאמי הכא ס"ל כלי כתרת: (ג) ד"ה מים וכו' למי מקוה משלים למי כיור ולרבינית: (ד) ד"ה מלוה וכו' נמורה היא דעיקר:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א) גמ' כי אתא רב דימי אמר מים הראשונים. נ"ב עיין כ"י כ"ל פפר' קו"ח דיפי ישראל רפא אי שמת השמד כי ויבי מחזיקים עלמם לגוים כפריסקיא דאל"ה הא אסור לעשות פחורה בלבר לאסור מן התורה וכ"כ מהר"ם פיף ועיין מהרש"ל פלנון רפ"ו בד"ה האבילו וכו' ומפרש בנמחמו חם שלא בהרכ"י:

מוסף רש"י

מים הראשונים האכילו בשר חזיר. פוגדך ישראל היה מוכר לישראל לנכרים המותרים ומחמילם, ומוכר לנכרים בשר חזיר מבושל, בא ישראל לפונדק ורחמו שלא נגע ידיו כשהסב לאכול ונתן לפניו בשר חזיר (יומא פג:). מצוה ליחלק. ונלמך כל אחד בפני עלמו, אין ברכת המזון התלוים בין ברכת המזון (ברכות מה:).

שיטה מקובצת

ג) מצוה לשמוע דברי חכמים שחקנוה. נ"ב כאן רמוז מה שהירע הרשב"א ז"ל בקושיא שיש כאן ע"ש:

עין משפט נר מצוה

כו א מ"י פ"ו מהלכות נרכות הלכה עו ופ"ש סמנ עשין כו טוש"ע ח"ח סי' קם סעיף ו ונכרב ללפם נרכות פ"ח דף מד:)
כו ב מ"י שם הלכה ט ופ"ש טוש"ע שם סעיף ז ונכרב ללפם שם):
כח ג מ"י שם טוש"ע שם סעיף ט:
ד (מ"י שם ה"ג):
כט ה מ"י שם הלכה ג ופ"ש סמנ שם טוש"ע ח"ח סי' קנח סעיף ה:
ל ו טוש"ע ח"ח סי' ריג סעיף ג:
לא ז ח מ"י פ"ה מהל' נרכות הלכה עו סמנ עשין כו טוש"ע ח"ח סי' קנ סעיף ג ונכרב ללפם שם מה.):
לב ט מ"י פ"ו מהלכות נרכות הלכה ד סמנ עשין כו טוש"ע ח"ח סי' קפה סעיף ד:
לג י מ"י פ"ח מהלכות תרומות הלכה ז ופ"ש מהלכות מקוואות הלכה יח:

רבינו גרשום

מים ראשונים האכילו בשר חזיר. ה) כלומר ההוא דישב לשלחן כי לא נטל ידיו וכסבור דעובד כוכבים הוה והביאו לפניו בשר חזיר: אחרונים הוציאו אשה מבעלה. דההוא דאפקיד כסא לאינתתיה אכל עדשים ויצא לשוק בדלא נטל ידיו מים אחרונים והיה רשע אחד שראה בשנתן בעל הבית לאשתו ובא לאשה ואמר לה תני לי הבית שנתן לך בעליך א"ל תן לי סימן נתן לה שאכל עדשים וכשבא לביתו וסיפרה לו הדברים וגירשה. חד מהני וחד מדני לחומרא. כלומר מים הראשונים האכילו בשר חזיר אחרונים הרגו את הנפש כלומר לא סבירא ליה דגרישה אלא קטלה: חמי האור חזקיה אמר אין נוטלין מהם לידים. כלומר מים ראשונים: פסקינהו במנא. כלומר דנטל מהם כללי: דפסקינהו בבת בירתא כלומר שהיו עושין בצידי הנהר כמו צינורות שהולכות לשדות ומשקין מהם שדותיהן דלא היו הפים במקום רביתא דנהרא אלא בצינורות דהוא בת בירתא ובאותו מקום פליגי אם יכול אדם ליטול ידיו אם לאו: מים שנפסלו משתית בהמה. כלומר שלא היו נקיים בכלים פשלים ליטול מהם ידיו בקרקע כשרים: שובל בהם כל גופו אבל לא ידיו ורגליו לענין קידוש ידיו ורגליו לעבוד עבודה: מר סבר גזרינן כלומר דר' שמעון בן אלעזר סבר אבל לא ידיו ורגליו דגזרינן אטו מנא וח"ק סבר בקרקע כשרים אפי' בבר ביתהא דלא גזרינן אטו מנא (אלא) משום סרך תרומה כלומר שאם אכלו חולין בלא נטילת ידים היו מפרכין כן לתרומה והיו אוכלין אפי' תרומה בלא נטילת ידים: הא אחר שלא שטף ידיו טמא כלומר אפי' טהור שלא שטף ידיו טמא לאכול אפי' חולין. ופליגא דרב נחמן כלומר מה דאמרינן רשות הוא לישול ידיו

ו) ל"ל דסות שפ על השולחן לאכול ולא נטל ידיו וכו'.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com